

ΑΠΟ ΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ
ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ
ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ

Χρίστος Ρουμελιωτάκης

Είχαμε, τώρα, τελειώσει το σχολείο, ήμασταν μεγάλοι πια και έπρεπε να αποφασίσουμε. Και όλοι μαζί από κοινού και ο καθένας χωριστά αποφασίσαμε: η ποίηση. Ναι, η ποίηση είναι το παρόν και το μέλλον, το ενθάδε και το επέκεινα, που θα ζήσουμε. Τον Μιχαηλίδη, λοιπόν, τον φέρνω συχνά στο μυαλό μου ένα βράδυ να κλαίει –δεν άντεχε ούτε το βερμούτ της εποχής– και να με παροτρύνει να επιδιώξουμε ως μόνη εφικτή και ορθή λύση το ανέφικτο. Να κονταροχτυπηθούμε με το ανέφικτο, έλεγε. Ύστερα τον ανασύρω από τις σελίδες της Τριλογίας του, δωδεκαετή μόλις, να στέκεται, κατακαλόκαιρο, καταμεσής στο χωματόδρομο της κεντρικής λεωφόρου και να δηλώνει, ότι θέλει να πάει στον παράδεισο. Ό,τι έγινε, λοιπόν, στο μέλλον και ό,τι σήμερα γίνεται, βρίσκεται σ' εκείνο το παρελθόν. Στο κυνήγι του ανέφικτου και την αναζήτηση του παραδείσου.

*

Ο μύθος λέει πως όποιος έβγαινε από το νεκρομαντείο του Τροφωνίου, που είχε τη μορφή σπηλιάς, δεν μπορούσε πια και διά βίου, απ' όσα είδε, ούτε να μιλήσει ούτε να γελάσει. Και ναι, κάπως έτσι έγινε με όλους μας και με τον καθένα μας χωριστά, όσοι πορευτήκαμε σ' αυτή τη σκοτεινή εποχή. Ο Μιχαηλίδης όμως βγήκε από τη σπηλιά συναποκομίζοντας εκτός από τη σιωπή και το αγέλαστον και κάτι άλλο: το έργο του. Κατάφερε δηλονότι, μετερχόμενος όλα τα τεχνάσματα και τις πονηριές των από καταβολής κόσμου δημιουργών, να υποκλέψει τα μυστικά της σπηλιάς και να τα μεταστοιχειώσει σε ποίηση. Ναι, ένας Άδης είναι ο πυρήνας του έργου του Μιχαηλίδη, που εμπεριέχει εντούτοις και το μίτο που, αν τον βρεις, μπορεί να σε οδηγήσει στην έξοδο. Και είναι η ελπίδα και ο έρωτας ο μίτος που οδηγεί στην έξοδο. Αν δεν ελπίζεις, δεν μπορείς να βρεις το ανέλπιστο, όπως λέει ο σκοτεινός Εφέσιος, και αν δεν αγαπάς έως θανάτου, δεν μπορείς να νικήσεις τον Άδη, όπως δηλώνει ο μύθος του Ορφέα.

*

Αν έπρεπε να μιλήσω για την πορεία του Γιώργου Μιχαηλίδη στο θέατρο και